

det er slet ikke den Opfattelse, man i ældre Tider har havt. Nei, den, der havde Forpligtelse til at skaffe en Finantslov til Stede for overhovedet at kunne regjere, var Regjeringen, og vi have klare Udtalelser nok i den Retning. Jeg skal blot nævne en Udtalelse af forhenværende Finantsminister Spønneel, som gik ud paa, „at ethvert Ministerium, der forelagde Finantsloven, maa nyde den Tillid hos Folkerepræsentationen, at Finantsloven i det Væsentlige gaar igjennem“, og han søiede til, „at det Ministerium, som ikke kan faae de fornødne Statter bevilgede af Folkerepræsentationen, vil være nødt til at takke af, hvilket fremdeles vil være Tilfældet saalænge, indtil der kommer et Ministerium, der nyder denne Tillid af Repræsentationen“. Denne Udtalelse af gammel Dato er den samme Opfattelse, som Mesttallet i dette Thing har, og som derfor med god Grund hævdes at være i Overensstemmelse med den Opfattelse af vor fri Forfatnings Bestemmelser, som man fra gammel Tid har havt; den anden Opfattelse, som Mindretallet gjør sig til Talsmand for, er derimod af temmelig ny Dato. Men det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun sige til, at disse Udtalelser, jeg her har nævnt, ingenlunde ere enestaaende. De ere, jo længere vi rykke op mod den Tid, hvori vi nu befinde os, blevne talrigere og talrigere, og særlig komme de frem i de mest bestemte Udtryk under Grundlovsforhandlingerne i 1866, hvor det var en af de Grunde, som man brugte til at faae Bensire, det friske Partii her i Thinget, til at gaa ind paa Grundlovsforandringen, at man sagde til det: Det betyder jo ikke saa meget, man forandrer lidt ved Landstingets Sammensætning, Folkethinget har jo Nøglen til Pengesassen og kan gjøre enhver Regjering umulig, idet det kan negte Midlerne til at regjere for. Det var god politisk A. B. C. den Gang, og det blev forsvaret fra alle Sider. Det er kun nu, da man tror at kunne vove Sigt, da man har faaet en Regjering, som tør vove Skridtet ud, at man virkelig kan finde Forjvarere her i dette som i det andet Thing for Retten til Udstedelsen af provisoriske Finantslove. Blandt de mange Udtalelser i denne Retning, som jeg har nævnt, skal jeg blot anføre den ene af afdøde Professor Clausen: „Jeg formaar ikke at indse“, siger han, „hvoreledes der vilde blive nogen Sandhed tilbage i den konstitutionelle Myndighed, som er tillagt Rigsdagen overfor Regjeringen, dersom Retten til at opløse Rigsdagen skulde blive kombineret paa den Maade, som her er fket, med Magten til at udstede provisoriske

Finantslove.“ Jeg synes ogsaa, det maatte være klart for Alle, der ellers mene, at vi have faaet en fri Forfatning i Danmark, at dersom Regjeringen har Ret til at opløse og atter opløse uden nogen Begrændsning, uden den Begrændsning, der ligger i, at Regjeringen nødvendigvis skal have en Finantslov, som er vedtaget paa grundlovmæssig Maade, og dersom dette skulde være Grundlovens Mening, saa havde den aabenbart givet os Sten for Brød, saa havde vi i Virkeligheden ikke nogen konstitutionel Forfatning, saa var det Regjeringen muligt ved Hjælp af det ene Thing, ja — og herved tænker jeg paa en Ytring, der en Gang er fremkommen her i Thinget fra det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) — selv om Regjeringen havde begge Thing imod sig, at blive ved at holde sig paa sin Plads ved Hjælp af provisoriske Love og regjere efter eget Lykke, og det gjør den jo i Virkeligheden ogsaa. Naar Mindretallet heller ikke synes at billige eller at mene, at man ad privat Vej kunde indbringe provisoriske Love, er denne Mindretallets Opfattelse ogsaa af temmelig ny Datum. Det har været den gamle Opfattelse af Grundloven og det private Initiativs Betydning, at hvert enkelt Medlem havde denne Ret til at indbringe provisoriske Love, og naar de bleve forkastede i det ene Thing, saa vare de dermed ude af Verden. Det vil være mig let at citere forskjellige Udtalelser, der bekræfte, hvad jeg her har sagt. Jeg skal blot nævne, at i 1857 blev det udtalt her i Folkethinget af daværende Folkethingsmand H. Høge, at hvert enkelt Medlem kunde give de foreløbige Love sin indirekte Kritik ved selv at indbringe dem og derefter faae dem forkastede. Den samme Opfattelse er ogsaa bleven gjort gjældende ved vort Universitet af ansete Statsretslærere. Nu kommer det ærede Medlem og mener, at den Forkastelse, der er foregaaet her i Folkethinget, ingen retslig Gyldighed har, fordi det var en Forkastelse efter privat Initiativ. Ja, jeg veed ikke, om det ærede Medlem ogsaa vilde have havt den Opfattelse før det blev udtalt af den nuværende Regjering? Jeg tillader mig foreløbig at betvivle det; thi før den nuværende Regjering fremkom med den Opfattelse, som nu er lig det ærede Mindretals Opfattelse, har man aldrig hørt noget Lignende, at et Provisoriums Indbringelse ber i Thinget ved privat Initiativ, ordlydende med det udstedte Provisorium og Forkastelsen deraf, ikke skulde have nogen Betydning, fordi det var andre Tingre end Regjeringens, der indbragte Forslaget og lagde det paa Thingets Bord. Det er en Opfattelse saa absurd, saa jeg tror, der kun